

tigt, naar han hævder, at Udvalget kun har arbejdet i 12 Dage. Det ærede Medlem kom til det Resultat ved at fraregne fra Udvalgets Arbejdstid 8 Dages Paaskeferie. Det ærede Medlem kan have Ret i, at der var 8 Dage, i hvilke Udvalget ikke holdt Møder, men det var efter min Opfattelse ikke Mening, at de ærede Medlemmer skulde bruge alle de 8 Dage til at holde Ferie. Og hvis det ærede Medlem havde brugt noget af den lange Tid, vilde han maaske ikke have haft Grund til at besvære sig. I alle Tilfælde vil jeg oplyse, at der var intet Medlem af Udvalget, der ønskede flere Møder eller Møde i disse 8 Dage. Jeg maa maaske endnu lige udtale, at paa et Punkt kan der ganske sikkert rettes nogen Klage, idet der efter Udvalgets Nedsættelse hengik to Dage, inden det indkaldtes til sit konstituerende Møde, to Dage, der saaledes bleve spildte. Den Fejl er ikke min, men det er en Fejl, som ligger hos den, der skulde sammenkalde Udvalget til det konstituerende Møde, et af det ærede Medlems (Frederiksen) Fæller i Mindretallet. Derfor vil jeg bede det ærede Medlem, hvis han vil klage, om at rette den eneste begrundede Klage, der overhovedet kan rettes, til dette ærede Medlem.

Da jeg har Ordet, maa jeg maaske gøre et Par korte Bemærkninger vedrørende selve Sagen. Der er blevet talt saa meget om den Fantasi, hvormed man fra den ene eller den anden Side saa paa de Goder, de Fordele eller lignende, der kunde flyde af dette Foretagende. Det ærede Medlem fra Vordingborg (Carl Hansen) talte en hel Del om Isskruninger, en Ting, som andre ærede Medlemmer ogsaa have været stærkt inde paa. Jeg skal paa dette Felt give en Oplysning, der vidner om, hvilken Fantasi der kan anvendes ved den Slags Sager. Da Sagen i Fjor var til Behandling, blev det i en Skrivelse, der var sendt til Udvalget fra en Mand i Egnen dernede, fremhævet, at der i Aaret 1888 havde vist sig Isskruninger paa 100 Fods Højde. Det satte Skræk i Udvalget. En nærmere Undersøgelse viste imidlertid, at denne Oplysning i Fjor stammede fra en Mand, der boede der, hvor den vestlige Linie i Fjor skulde ligge, men ikke der, hvor den østlige Linie nu kommer til at ligge. Resultatet er blevet, at i Aar er der ingen Meddelelse kommen om Isskruning paa det Sted. Jeg tror, at mange af den Slags Erfaringer efterhaanden ville opløse sig i rene Fantasier. Selvfølgelig vil der overfor et Forslag som

dette kunne fremsættes adskillige Betragtninger og kunne rejses Modstand ud fra mange forskellige Bevæggrunde; nogle af dem fremtræde i rent sagligt Udstyr, andre synes at være af den Art, at man ikke er helt klar over, hvad Meningen egentlig er. Underhaanden har det mødt en Modstand, som synes at have fundet et offentligt Udtryk i en Overskrift over en Meddelelse vedrørende Sagen i det Blad, der er Hovedorganet for, om jeg saa maa sige, Gruppen „de 27“ — det er „Aalborg Amtstidende“ —; der fremstilles nemlig det hele saaledes: „Rigsdagens Højre, Radikale og Socialdemokraterne ville gennemføre Masnedø-Broen; Venstre stemmer imod!“ Det er selvfølgelig for dem, der ere inde i Sagen, noget ganske meningsløst; men det tyder paa visse Tendenser i Retning af, at man fra visse Sider kunde tænke sig Muligheden af ogsaa af rent partipolitiske Motiver at spænde Ben for Forslaget, hvilket jeg synes, man herinde skulde afvise saa stærkt som muligt fra alle Sider.

Jeg skal saa endnu kun gøre den Bemærkning ogsaa med Hensyn til de Bevæggrunde, der kunne diktere Modstand imod et Forslag som dette, at nu har det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. T. Nielsen) i Dag holdt en særdeles saglig Tale. Ganske vist var der mange Punkter, hvor han absolut ikke havde Ret, og et enkelt Punkt, som forbavsende mig. Men jeg er ikke helt sikker paa, om han i Dag ikke glemte, om jeg saa maa sige Rosinen i Pølseenden, men det gør ikke noget, hvis han har glemt den i Dag, thi han fremkom med den i Gaar. I Gaar, da det ærede Medlem anbefalede det ærede Medlem fra Holstebro (Mølgaard-Nielsen) at tage det af ham stillede Ændringsforslag tilbage, om at koble en jydsk Bane sammen med det Forslag, der nu foreligger om Broen, da sagde det ærede Medlem for Horsens Landkreds, at han mente, at hvis hele dette Projekt om den faste Jernbaneforbindelse, altsaa Broen hernede, kunde skydes ud til et senere Tidspunkt, kunde det være muligt at knytte Skive—Skern-Banen og maaske ogsaa andre, antagelig jydsk Baneanlæg, dertil; han kunde i og for sig ikke se noget at indvende imod at knytte saadanne Forslag til det nu foreliggende Forslag, men for Tiden troede han ikke, det kunde nytte det ærede Medlem fra Holstebro at opretholde sit Forslag. Det forekommer mig at være en Udtalelse, der taler med den allerstørste Vægt til dette Tings ærede Medlemmer